

Sedaj bi mogel narisati še sijajno podobo Sušilovega vpliva na prebujenje narodnega življenja sploh in pa duhovščine posebej. A mislim, da zadoščajo v tem pogledu beseda življenjepisca Sušilovega M. Procházke, ki se glasé: „Vobče se more reči, da je bil vpliv Sušilov na duhovščino in po njej na vse katoliško ljudstvo mo-

ravsko, četudi je bilo delovanje Sušilovo tiho in skromno, tako izreden, da je v tridesetih letih izpremenil celo obličje Moravskega, vtisnivši mu poglavitni črti: „Ljubezn do cerkve in do domovine.“ Sušil torej zasluži po vsej pravici, da ga hvaležni češki narod čisla in časti med svojimi najboljšimi sinovi.

ANTON MEDVED:

DEM, ČUTIM ...

1.

Usoda, imenuj mi ono silo,
ki me peha v prezgodnji groba hlad!
Tako je tožno-temno zemlje krilo,
in jaz bi živel rad na veke mlad. —

Zamaknjen gledam zlatih zvezd sveto.
Mar pridem kdaj nad zvezde v lepi grad,
kjer zvodení jezikov ljudskih jad,
kjer mine ž njim trpljenje vse nemilo?

Molčiš, usoda? Kdo si, kje si? Molči!
Kesanja kladivo, ti trdo tolči,
da se odvijé kvišku rob zavesi!

Potopi se mi duh v spoznanja žolči,
na vrbo roka liro mi obesi! ...
Vem, čutim, kdo si Ti, ki si in kje si.

2.

Vem, čutim, kje si Ti, ki si in kje si.
Zdaj volje močne mi nadeneš šlem,
da gledam brez strahu v obraz ljudem,
da se mi v trudih roka ne pobesi.

A, ko napuh mi s sladkimi slovesi
odmakne Tebe, padem, kdaj ne vem,
in svet se roga in jaz plakam nem
v samotni sobi ali temnem lesi.

Samo trenutek slaja izven Tebe
rodi stotero grenkih, žalih dni;
en zel korak lahko na vek zagrebe

do sreče zaigrane vse sledi.
Usode trde ne pozna moči,
kdor išče Tebe, Bog, da najde — sebe.

